

De productielimieten zijn bijna bereikt; het m

Van koe naar sti

De kunstmatige inseminatie is een belangrijke ontwikkeling in de veehouderij. Het loopt bijna als een rode draad door het bedrijfsverhaal van de familie Willems-Lemmens uit Meeswijk

tekst **Guy Nantier**

Michel Willems (83) is wellicht een van de weinige Vlamingen die 'emigreerde' vanuit Vlaanderen naar Wallonië om er te boeren én die nadien is weergekeerd. 'Ik was dertig,' verhaalt Michel, 'het ouderlijk bedrijf te Bilzen was met vijftien stuks Belgisch witblauw dubbeldoelvee, varkens en wat akkerbouwteelten te klein voor twee huishoudens.' In het Waalse Baulers konden Michel en echtgenote in 1962 als pachters aan de slag op een traditioneel gemengd bedrijf. 'Mijn

echtgenote molk de koeien en ik verzorgde het vleesvee en deed de akkerbouw.' De lokroep van de heimat was evenwel te sterk voor Michels echtgenote. 'Toen vijf jaar later dit bedrijf, in eigendom van de steenkoolmijn, vrijkwam als pachtbedrijf, hebben we toegehapt. Het bedrijf bezat een mix van afmestvee, roodbont melkvee en 50 hectare akkerbouw.'

Ki, mais en persulp

Maar de korte verblijfperiode in Wallonië is niet zonder nut geweest. 'Een van de meest markante ontwikkelingen in de veehouderij is de introductie van de kunstmatige inseminatie geweest', vertelt Michel. 'Een hele revolutie in de foktechniek waar ik mee heb leren omgaan in Wallonië. Mijn vader was tevens stierenhouder en bezat twee witblauwe, gekeurde dekstieren. De boeren uit de wijde omgeving kwamen thuis met hun koeien om deze te laten dekken.'

De kunstmatige inseminatie blijft tot op de dag van vandaag een bijzondere plaats innemen in de geschiedenis van de familie Willems. Kleinzoon Joris (26) is sinds 2009 immers de eerste

oet nu en in de toekomst vooral bestendiger

er tot ommekeer

MENING OVER ARBEID EN INKOMEN

Michel Willems (83):

‘Hoe harder we werkten, hoe meer we verdienden’

Corny Willems (54):

‘Nu legt de administratierompslomp te veel beslag op onze arbeidstijd’

Joris Willems (26):

‘Het bedrijfsrendement verhogen loopt via het optimaliseren van de technische resultaten’

officieel erkende inseminator in Vlaanderen zonder dierenartsdiploma. Joris: ‘Ik denk te mogen stellen dat er sinds de introductie technisch niet veel veranderd is.’

Ook procedureel blijkt niet veel veranderd, zo blijkt uit het verdere relaas. Michel: ‘Wij belden de ki-dierenarts op om een bronstige koe te melden en vroegen “een roodbonte” stier voor het melkvee of “een dikke” voor het vleesvee.’ ‘Ook daarin is er weinig veranderd’, gaat Joris verder. ‘Behalve dat de veehouders met Ovalert hun bronstige koeien beter op het netvlies hebben. Maar een deel van de veehouders vraagt vandaag de dag nog steeds een stier die niet te duur is en een goede bevruchter is en afhankelijk van de bedrijfsoriëntatie “een dikke” of een “melkstier”.’

Een andere zaak die Michel letterlijk meenam uit Wallonië is snijmaiszaad. Michel: ‘In Wallonië hadden ze midden jaren zestig al snijmais. Ik heb mijn eerste mais gezet in 1968 met zaad dat ik bij de relaties in Wallonië was gaan halen.’ Ook zoon Corny, Joris’ vader, herinnert zich die eerste maisoogsten nog. ‘Ik heb nog mais eenrijig gehakseld, nu is dat acht- tot

tienrijig.’ In één adem noemt Corny ook de switch van natte perspulp naar droge perspulp in de voeding van het melk- en vleesvee als belangrijke bedrijfsontwikkeling.

Technische verwondering

Michel is pachter gebleven tot in 1998, het jaar waarin zijn zoon Corny en diens echtgenote het bedrijf aankochten. In die periode werd ook het vee gesplitst in gespecialiseerd melkvee en gespecialiseerd vleesvee. Het bedrijf werd gaandeweg uitgebreid tot 100 stuks melkvee, 40 zoogkoeien van het Belgisch-witblauwras en 150 hectare akkerbouw.

Koeien die 9000 liter melk produceren of afmestvee dat 1000 kg weegt bij afvoer, opbrengsten van 10 tot 12 ton tarwe per hectare of 70 tot 80 ton voor suikerbieten: het blijft Michel verwonderen welke technische evolutie de landbouw en het bedrijf hebben doorgemaakt. ‘In mijn tijd was je al goed bezig als de koeien 5000 liter produceerden’, zegt Michel lachend. ‘Maar ik denk dat we zo langzamerhand wel de limiet bereiken. Het moet nu vooral duurzamer’, besluit zoon Cor ernstig. |